

Găsește floarea

Trăiau odată doi oameni faimoși pentru înțelepciunea și frumusețea lor: regina din Saba și regele Solomon. Într-o bună zi, regele Solomon a ajuns în țara reginei, iar aceasta s-a gândit să-i pună la încercare înțelepciunea. Regele a delegat însă cu ușurință ghicitorile care i-au fost puse înaintea și a trecut cu bine toate probele. Atunci, regina l-a dus într-o cameră în care se aflau flori de toate culorile și formele. Florile fuseseră lucrate de cei mai mari meșteri din țară și arătau la fel ca florile adevărate din grădină.

— Găsește singura floare adevărată din această grădină, i-a spus regina.

Regele Solomon s-a uitat atent la fiecare floare. Zărea cumva vreo petală ofilită? Vreo frunză uscată? Toate florile erau însă proaspete și colorate. Și nici după parfüm nu se putea lua, pentru că încăperea era plină de tot felul de miresme.

— Este foarte cald aici, a spus atunci regele. Putem deschide fereastra, să intre puțin aer? Am să pot gândi mai limpede după aceea.

Regina a încuviințat și a poruncit să se deschidă fereastra. După câteva clipe, regele Solomon a știut care era singura floare adevărată.

Cum a descoperit-o?

Pe fereastră a intrat o albină,
care s-a dus direct la floarea adevărată.

Nevasta cea tânără

Era odată o nevastă tânără, care locuia împreună cu soacra sa. Nevastei îi plăcea mult năutul – atât de mult, încât fura boabe din bucătărie și le prăjea pe ascuns.

Nu a trecut însă mult și jumătate din sacul cu năut s-a golit, iar soacra s-a înfuriat. O bănuia pe nevastă că fura din sac și bodogănea întruna: „Sunt sigură că ea e hoața. Este singura persoană nouă din casă.” Soacra era o femeie isteată, dar nevasta era și mai isteată. Știa că e bănuită.

Într-o bună zi, nevasta și soacra făceau împreună curat în casă. Deodată, nevasta a găsit pe jos o boabă de năut. A luat-o, i-a arătat-o soacrei și a rostit trei cuvinte care au convins-o pe soacră că nu ea furase boabele de năut.

Ce a spus femeia?

— Ce mai e și asta? a întrebat ea.
Dacă nu ȳtia ce este o boabă de năut,
cum să o fi furat?

Niciunul dintre bețe nu era fermecat. Singura care se îngrijorase fusese femeia care furase inelul. Ca să nu fie prinsă, tătase doi centimetri din băț, încercând să-i ascundă lungimea care, credea ea, va crește peste noapte. Dar cum bețele nu erau fermecate, femeia ajunse să aibă cel mai scurt băț.

Bețele care spun adevărul

Cu multă vreme în urmă, judecătorii din India obișnuiau să călătorească dintr-un sat în altul. Într-o zi, un judecător s-a oprit la un han să se odihnească, dar hangiul era tare supărat. Cineva tocmai furase inelul de aur al fiicei sale. Judecătorul i-a spus să nu se necăjească, ci să-i cheme în fața sa pe toți oaspeții. Apoi a început să le pună întrebări, dar nu și-a dat seama din răspunsurile lor care era hoțul. Văzând acestea, judecătorul s-a hotărât să recurgă la un vechi truc: le-a zis tuturor că era nevoit să folosească bețele care spun adevărul.

— Aceste bețe sunt fermecate, a spus el. Cu ajutorul lor, vom prinde hoțul.

Fiecare oaspete a primit un băț, pe care l-a pus sub pernă.

— Bățul care se află sub perna hoțului va crește cu doi centimetri peste noapte. Mâine dimineață veți aduce toți bețele la mine, iar cine are cel mai lung băț, acela este hoțul.

A doua zi de dimineață, judecătorul i-a chemat pe oaspeți la masa sa și i-a rugat să-și arate fiecare bățul. Toate bețele erau însă la fel. Niciunul nu crescuse peste noapte. Deodată, judecătorul a strigat:

— Ea este hoța! Bățul ei este cel mai scurt.

Femeia a mărturisit atunci adevărul și a înapoiat inelul furat. Dar ceilalți oaspeți au rămas nedumeriți. Judecătorul spusese că cine are cel mai lung băț este hoțul, dar iată că hoțul avusese cel mai scurt băț.

Cum așa?